

STICHTING PENNYWHISTLE PROJECT FOUNDATION

Nieuwsbrief, winter 2025/26

Namasté _^_

Beste donateurs en vrienden van Stichting Pennywhistle Project. Graag sturen wij u weer een nieuwsbrief over het werk in Kathmandu.

Regelmatig probeert iemand vanuit het bestuur van de Stichting naar Nepal te reizen om Bini, Iman en de kinderen te ontmoeten.

Afgelopen jaar in november is Carla Buurman met haar partner Jan, naar Nepal gereisd. In de wetenschap dat de winter in aantocht was en de kinderen flink gegroeid waren (Bini had maten opgegeven) hebben zij veel grote jassen meegenomen. Ook werden veel gedoneerde tweede hands mobiele telefoons en labtabs meegesleept. Haar reisverslag en bijzondere bijdragen van twee van de “kinderen” leest u in deze nieuwsbrief.

Al voor ons vertrek, maar gelijk aan het begin van ons bezoek aan het gezin, maakte Bini ons opnieuw indringend duidelijk dat het geld nodig voor studie en dus betere toekomst van de grote kinderen, ontbrak. Zij vroeg nadrukkelijk op zoek te gaan naar meer support. Later in deze nieuwsbrief meer over deze noodkreet.

NIEUWS UIT NEPAL

NAMASTÉ

NIEUWS VAN DE KINDEREN

YAK SJAALS TE KOOP

OPROEP DONATEURS

Gelijk op het vliegveld werden wij door Iman en Binod opgehaald. Toen alle tassen, wij hadden nogal wat extra tassen mee, vastgesjord waren op het dak van de kleine taxi, reden wij dwars door Kathmandu naar de family. Het viel ons op dat de wegen in Kathmandu flink verbeterd zijn. Veel minder gaten. Alle kinderen en Bini heetten ons weer warm welkom. Zij zaten midden in het grootste en belangrijkste feest van het jaar, Tihar (lichtjesfeest of lichtjesfestival). Wij kwamen op dag vier van het festival aan. Het festival duurt 5 dagen.

Dag 1 Kaag Tihar. Kraaienverering

Dag 2 Kukur Tihar. Hondenaanbidding. De honden worden versierd met een Tika (rode stip) en een goudsbloemkrans.

Dag 3 Gai Tihar. Koeien worden vereerd en huizen worden verlicht

Dag 4 Goru Tihar. Ossen worden geëerd

Dag 5 Bhai Tika. De zussen zegenen hun broers. Dat zij bescherming krijgen en een lang leven zullen hebben. De broers krijgen een tika en er worden geschenken gegeven. Na deze plechtige ceremonie is er een feestmaaltijd.

Kijkende naar de “kinderen” konden wij niets anders concluderen dan dat het goed met ze gaat. Zij krijgen bijna onze lengte en zijn nadrukkelijk met hun toekomst bezig. En met de lengte van de jongeren nemen ook de zorgen bij Bini en Iman toe. Kunnen zij alles realiseren wat de kinderen nodig hebben. De uitdaging is groot. Maar als wij naar het gezin kijken dan kunnen wij niets concluderen dan dat het goed met hen gaat. En los van de hoofdpijn die Bini en Iman hebben over alles wat “moet” gaat het ook goed met hen.

Nieuwsgierig als wij zijn hebben wij ook een bezoek gebracht aan het project waar Iman zich mee bezig houdt. De opvang en begeleiding van verlaafden. Op het moment van bezoek aan deze Rehab verblijven er ongeveer 20 mensen in de leeftijd van 17-72 jaar. De tuin rond de opvang locatie is de afgelopen jaren werkelijk prachtig aangelegd. En het staat bol van spreuken en slogans die ons enorm aanspreken. Wij maken er wat foto's van.

1 februari vierde Iman en zijn verjaardag. Hier Iman met verjaardagstaart (gemaakt door Laxmi, over haar straks meer)

Tijdens ons verblijf kwam de vraag of wij bijles konden verzorgen en/of iemand kenden die dat kon gaan doen. Jan is gelijk met Kristine en Ashmita gaan zitten om te zien of hij hen met wiskunde kon helpen. Die bijlessen heeft hij tot recent vanuit Nederland voortgezet. Ook heeft hij Abdi met Engels geholpen.

Nieuws van de kinderen.

Kabir

Kristina

Abhi

Prakash

Karishma

Manish

Dawa

Ivan

Aakash

Asmita

Binod

Toen Alice en Leslie het project begonnen zaten alle kinderen op de Hamro Sunshine School. Deze school wordt vanuit Zwitserland gesubsidieerd. Inmiddels hebben 7 van de kinderen groep 10 afgerond. Tot voor twee jaar was dat ook het einde van de school. School verzorgde toen nog geen groep 11 en 12. Inmiddels verzorgt de school voor een beperkt aantal richtingen wel onderwijs in groep 11 en 12. De kinderen van de Lotus family hebben echter andere richtingen gekozen waarvoor de stichting het schoolgeld betaald. De “kinderen” van de Lotus family zijn verder gegaan. Wij geven een overzicht.

Manish (23 jaar) is nog bezig met de studie bachelor fine arts. Dat gaat hem werkelijk heel goed af. Zo goed dat hij nu al af en toe een opdracht krijgt. Zo heeft hij recent een aantal muurschilderingen mogen maken voor bedrijven.

Binod (21 jaar) doet een bachelor Engels. Verder geeft hij lessen in Teakwondo en heeft hij een motorbike bij elkaar gespaard, waarmee hij mensen rondrijdt. Een taxiservice op de motor. Op deze manier verdient hij een klein zakcentje. In zijn leven heeft er iets

bijzonders plaatsgevonden. Zijn zus heeft hem na 18 jaar weer teruggevonden. In een eigen verhaal, verderop in de brief, vertelt hij daarover.

Akash (22 jaar) doet een bachelor accountancy. Hij heeft zwarte band Taekwondo en geeft in zijn spaarzame vrije tijd Taekwondo lessen.

Kabir (21 jaar) heeft nu ook groep 12 afgerond. Hij heeft hotelmanagement gedaan. Hij wordt (sterk) aangespoord om een bijbaan te vinden. Een uitdaging in Nepal. Hij heeft, net als heel veel jonge mensen in Nepal, plannen om naar het buitenland te gaan. Daarvoor heb je geboortebewijs nodig en in de zoektocht naar dit bewijs heeft hij, met hulp van Binod recent zijn vader, in verafgelegen bergen wonend, teruggevonden. Over die zoektocht vindt u verderop een kort verslag.

Dawa (17 jaar) is begonnen in groep 12, richting hotelmanagement en binnen die opleiding weer de richting van travel en tourism. Hij helpt nu ook bij de Taekwondo lessen. Na eindexamen in deze groep 12 zou hij volgend studie jaar graag met de bachelor hotelmanagement willen beginnen.

Prakash (22 jaar) is ook begonnen in groep 12. Hij heeft gekozen voor de richting computer science. Na zijn examen zou hij graag naar het buitenland gaan. Veel jonge Nepali proberen een baan in Dubai te vinden. Ook hij zou dat graag willen.

Karishma (17 jaar) is dit jaar in groep 12 begonnen. Zij volgt de richting science. Ook zij heeft zich de afgelopen jaren bekwaamd in taekwondo en zelfs zo dat ook zij les mag geven. Zij helpt Akash bij de taekwondo lessen. Haar doel is echter zelf les te mogen gaan geven. Ook werkt zij hard om haar droom, starten van een studie geneeskunde, te realiseren.

Foto: praktijkles

Laxmi (22jaar), dochter van Anita, de kokkin, heeft in 2024 een intensieve opleiding tot kok en banketbakker gevolgd. Na de opleiding is zij in een bakkerij gaan werken. Ze werkt daar niet alleen als banketbakker, zij “runt” ook de koffie corner. Wij hebben een keer heerlijk van een van haar taarten mogen genieten.

Alle grote kinderen worden door Bini en Iman gestimuleerd om school te combineren met een bijbaan. In Nepal is het zeker een grotere uitdaging om een bijbaan te vinden dan bij ons. Des te groter is dan de vreugde wanneer het lukt.

Kristina (15 jaar), groep 8, wil stewardess worden. Abhi (16 jaar), groep 10, wil business gaan doen. Ashmita (14 jaar), dochter van Anita en zus van Laxmi, groep 8 wil visagiste worden. Ivan (14 jaar), groep 8, weet het allemaal nog niet. De “kleintjes” zitten nog op de Hamro Sunshine school.

Toen wij van Binod en Kabir hoorden hoe zij hun familie weer ontmoet hebben, hebben wij hen gevraagd om hun verhaal op te schrijven en naar ons te sturen. Hieronder volgen hun verhalen.

My name is Binod Tamang. Today, I am 21 years old, but my journey truly began in 2011 when I was just seven. That was the year I joined the Lotus Family—a decision that would become the most groundbreaking turning point of my life.

Before coming here, the concept of a stable home was foreign to me. Though I had biological parents, their whereabouts were a mystery. I was told my mother left when I was only two years old; shortly after my parents separated, my father also went missing. My older sister and I were left in the care of our aunt, who was very young herself and struggling to support us.

With the best of intentions, my aunt sent my sister to live with a friend's family so she could attend school. I was just a young boy then, and I didn't realize that day would be the last time I would see her for nearly two decades. I later learned she had left that home on her own, disappearing into a life I knew nothing about.

For 18 years, the silence was absolute. Then, on a quiet afternoon last year, my phone rang. It was my aunt. She asked me, quite simply, if I wanted to talk to my sister.

I was stunned. Through the power of social media and her own determination, my sister had tracked down our relatives on Facebook. She had been living in India for the past ten years. When we spoke, she remembered the names of our relatives, proving that the memory of our family had never truly faded.

A week later, she traveled to Nepal. When I finally saw her, I didn't experience the cinematic burst of tears I expected. Instead, I felt a profound sense of shock. My mind and body were processing 18 years of separation in a single moment. She stayed for a week, and in that short time, we began to bridge the gap of a lifetime. Before she returned to India, she invited me to her formal wedding ceremony. In our culture, the head of the household plays a vital role in the wedding rituals. In the absence of our father, that responsibility fell to me.

At 21, I took my first international trip to attend my sister's wedding. Standing there, performing the traditional rituals as her brother, I felt a sense of purpose I hadn't known before. I wasn't just a guest; I was the family she had been searching for.

Today, my sister and I stay in touch regularly. My journey has come full circle—from a lost child to a man capable of supporting his family across borders. However, I know that I did not walk this path alone.

I want to deeply thank my mom, Binita Lama, and my dad, Iman Lama, for raising me to be the man I am today. Without their guidance, I wouldn't have been able to navigate these life-changing moments with strength. The love and warmth they have given me is living proof that with enough support, a person can truly change and thrive. I am who I am because of them.

My name is Kabir Lama, and I am 21 years old. When I was three years old, my mother brought me from our village to the city after my parents separated. My mother left the house with me and took full responsibility for raising me. For the next three years, my mother and I lived near Pashupatinath.

When I was six years old, I was admitted to Lotus Family Nepal. That place became my home and provided me with education, care, and a stable environment. When I was eleven years old, my mother passed away. After her death, Lotus Family continued to support me and took responsibility for my upbringing. We called the caretakers mom and dad, and they helped me continue my studies.

In class 8, I faced a problem because I did not have a birth certificate, which was required to fill out my examination form. With the help of Lotus Family, a temporary birth certificate was arranged, and I was able to take my exams. With their continued support, I successfully completed grade 12.

Later, I needed my original birth certificate and citizenship. Bini mom and Iman dad decided that we should return to my village to check my family background. They sent Binod brother with me to support me during the process.

We traveled to my village in Kavre. I only knew my village name, my parents' names, and my grandfather's name. When we went to the Village Development Committee, they were unable to help because many people had the same family names. They then advised us to go to the police station.

At the police station, I shared the information I had. When I mentioned my father's name, Gopal Lama, and my grandfather's name, the police officers recognized them. They contacted my father and confirmed that I was his son. The police then gave me his phone number.

I contacted my father and went to meet him. He was attending a funeral at the time but came to see me later. He recognized me and called me by my name. My father had remarried, and I met my stepmother and other family members. There were eight members in the family.

After returning, I went back to my village to complete the process for my birth certificate and citizenship. The process took several days and required multiple visits. In the end, my birth certificate was issued. Later, my father and I completed the citizenship process together.

After many years, I was able to obtain my official documents and confirm my family background.

OPROEP DONATEURS

De verhalen van de family maken duidelijk wat zij indirect allemaal aan u, de donateurs te danken hebben. Dankzij uw steun zijn ze geworden tot wat zij zijn. Mooie, sterke, dankbare mensen. Dankzij de bijdrage van onze vaste donateurs en de bijzondere extra giften die wij de afgelopen jaren mochten ontvangen kan de stichting het gezin gedeeltelijk in hun levensonderhoud voorzien. Wat zouden Alice en Leslie blij zijn geworden als zij hadden gezien wat er bereikt is.

Maar, helaas heeft De Stichting de inkomsten vanuit vaste donateurs zien teruglopen en een aantal donateurs zijn zelfs genoodzaakt geweest de maandelijkse bijdrage stop te zetten. Het bedrag wat nu maandelijks door de Stichting wordt overgemaakt aan het gezin is hoger dan wat er aan donateursgeld binnenkomt. Wij teren dus in. Het werk van de PWF zou enorm geholpen zijn wanneer wij extra donateurs aan het project zouden kunnen binden. Hopelijk kunt u gesterkt door verhalen als die van Kabir en Binod aan mensen in uw (in)directe omgeving vragen of zij donateur willen worden. De kinderen zijn, op weg naar zelfstandigheid, enorm geholpen met uw steun. En natuurlijk zijn éénmalige giften meer dan zeer welkom.

Als we op deze manier de familie blijven steunen kunnen we voor alle kinderen de kosten voor groep 11 en 12 betalen. Kosten voor een vervolgopleiding (bachelor) kunnen we niet meer financieren. Wij vragen u daarom vriendelijk of u al vast na wilt denken of u 1 of meerdere kinderen wilt steunen bij hun vervolgopleiding.

Dus kent u iemand in uw omgeving die ook een bijdrage wil leveren aan dit werk in Nepal of wilt u uw maandelijkse bijdrage verhogen, stuur dan een mail naar: info@pennywhistleproject.com. De stichting heeft de ANBI status. Dat betekent dat u uw giften, indien u de stichting voor een

langere periode ondersteunt, van de belasting af kunt trekken. Aan de hoogte van de steun stelt de fiscus geen eis. Wilt u dit dan dient er een formulier ingevuld te worden. Wilt u daarover meer informatie neem dan alstublieft contact met ons op of kijk op de website van de belastingdienst. Als allerlaatste: Het Rekening nummer van de Stichting Pennywhistle Project is: NL22 INGB 000 747 68 69

Indien U geen nieuwsbrieven meer wilt ontvangen, dan kunt u een mail sturen naar info@pennywhistleprojectfoundation.com

Wij hopen de ondersteuning aan het gezin te kunnen blijven voortzetten. Wij willen dan ook oprecht nog specifiek onze dankbaarheid uitspreken naar de mooie vaste groep mensen die het uitvoeren van het project tot op heden mogelijk maken.

Laten wij goed voor elkaar blijven zorgen en naar elkaar blijven omzien!

Hartelijk dank voor uw interesse in het Pennywhistle Project!

Namens het bestuur,

Carla Buurman

Carla Smit

Clarisse van Amerongen

VERKOOP YAK SJAALS TBV PENNYWHISTLE PROJECT FOUNDATION. De stichting heeft nog Yak sjaals in de verkoop waarvan de opbrengst helemaal ten goede komt aan het werk in Nepal. Fijn om jezelf tijdens een koele zomeravond warm te houden! De sjaals worden verkocht voor € 25,00 per stuk. Als u belangstelling heeft, neem dan contact op via tel.nr. 06- 23599490 of stuur een mail naar geertje.goede66@gmail.com.

Afmeting ongeveer 0.80 bij 1.85 cm, diverse kleuren

